

Sygn. akt II Ca 273/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Barbara Puchalska
Sędziowie:	SSO Bogdan Łaskiewicz SSR del. Adam Czech (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Monika Gąsowska

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2015 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa B. P.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 27 listopada 2014 r. sygn. akt I C 1851/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Powódka B. P. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W. kwoty 11.659,38 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych podnosząc zarzut przedawnienia roszczeń powódki.

Wyrokiem z dnia 27 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy w Białymstoku w sprawie o sygn. akt I C 1851/14 oddalił powództwo (punkt I.); zasądził od powódki B. P. na rzecz pozwanego (...) SA V. (...) kwotę 2.417 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt II.).

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynikało, iż w dniu 11 czerwca 2010 r. na skutek zdarzenia drogowego uszkodzeniu uległ samochód ciężarowy marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność B. P.. Sprawca szkody w dacie zdarzenia objęty był umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z pozwanym (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W.. W dniu 16 czerwca 2010 r. powódka zgłosiła pozwanemu szkodę. Powódka zleciła wykonanie naprawy pojazdu w autoryzowanym zakładzie (...) w B.. W dniu 4 sierpnia 2010 r. powódka przedstawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 25.823,85 zł netto za naprawę pojazdu oraz fakturę VAT nr (...) na kwotę 8.721,31 zł netto za wynajem auta zastępczego przez okres 38 dni.

Jak wynikało z dalszych ustaleń Sądu I instancji, pozwany co do zasady uznał swoją odpowiedzialność za skutki opisanego zdarzenia i w toku postępowania likwidacyjnego decyzją z dnia 6 sierpnia 2010 r. wypłacił powódce kwotę 30.643,52 zł, na która składała się kwota 25.823 zł netto z tytułu naprawy auta wynikająca z faktury VAT nr (...) oraz kwota 4.819,67 zł netto z tytułu kosztów najmu auta zastępczego przez okres 17 dni.

Sąd Rejonowy ustalił, iż pismem datowanym na 27.09.2010., a doręczonym pozwanemu w dniu 4 października 2010 r. powódka wniosła o zapłatę pełnych kosztów najmu auta zastępczego, tj. kwoty 3.901,64 zł, a także zgłosiła dodatkową szkodę wynikającą z utraty wartości samochodu na skutek uszkodzenia i wykonania naprawy po kolizji w kwocie 7.000 zł. Pismem z dnia 7 października 2010 r. pozwany odmówił wypłaty ww. odszkodowania.

Z dalszych ustaleń Sądu I instancji wynikało, iż powódka w celu ustalenia utraty wartości samochodu zleciła przeprowadzenie ekspertyzy. Rzeczoznawca C. D. w dniu 31.03.2011. ustalił, że wartość samochodu po naprawie zmniejszyła się o kwotę 9.700 zł netto. Koszt sporządzenia wyceny wyniósł 120,33 zł netto, co wynika z faktury VAT nr (...).

Pismem z dnia 31 maja 2011 r. (nadanym w dniu 2 czerwca 2011 r. – k. 86 akt szkody i odebrany przez pozwanego w dniu 3 czerwca 2011 r. – k. 90 akt szkody) powódka wniosła o zapłatę kwoty 13.721,97 zł: 3.901,64 zł – tytułem kosztów wynajmu auta zastępczego, 9.700 zł netto z tytułu wyrównania różnicy między wartością pojazdu przed uszkodzeniem i po naprawie oraz 120,33 zł netto – tytułem pokrycia wydatków poniesionych w celu wyceny pojazdu przez rzeczoznawcę.

Decyzją z dnia 16 czerwca 2011 r. pozwany dokonał dopłaty odszkodowania z tytułu kosztów najmu auta zastępczego w kwocie 2.065,59 zł uznając w ten sposób ostatecznie za zasadny okres najmu auta zastępczego przez okres 30 dni.

Sąd I instancji wskazał, iż w dniu 16 czerwca 2014 r. powódka wniosła pozew o zapłatę kwoty 11.659,38 zł, na którą składają się kwoty: 1.839,05 zł – z tytułu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, 9.700 zł – z tytułu utraty wartości rynkowej auta oraz 120,33 zł – z tytułu wydatków na opinię rzeczoznawcy, który ustalił na zlecenie powódki wysokość utraty wartości rynkowej pojazdu. Sąd Rejonowy zaznaczył, iż powódka błędnie oznaczyła kwotę należną za wynajem auta. Mając bowiem na uwadze, że całkowity koszt wynajmu auta zastępczego – co wynika ze wskazanej wyżej faktury – wynosi 8.721,31 zł, a pozwany wypłacił tytułem najmu auta kwotę 6.885,26 zł (4.819,67 zł + 2.065,59 zł), koszt najmu auta nie opłaconego przez powoda wynosi 1.836,05 zł (w konsekwencji cała kwota dochodzonego roszczenia powinna stanowić kwotę 11.656,38 zł).

Jak wskazał Sąd Rejonowy, opisane powyżej okoliczności wynikające ze zgromadzonej w sprawie dokumentacji były bezsporne. Osłą sporu była natomiast kwestia zasadności przyznania powódce przez pozwanego odszkodowania w dochodzonej przez nią wysokości. Zdaniem Sądu I instancji powództwo nie zasługiwało jednak na uwzględnienie wobec słusznie podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia dochodzonych przez powódkę roszczeń.

Sąd Rejonowy wskazał, iż roszczenia wynikające z umowy ubezpieczenia są roszczeniami majątkowymi, ulegają więc co do zasady przedawnieniu. Stosownie do uregulowań zawartych w art. 819 § 1 k.c. termin przedawnienia wynosi trzy lata. Sąd Rejonowy wyjaśnił, iż przepis ten ma charakter normy *ius cogens*, co skutkuje tym, iż strony nie mogą ani w umowie ubezpieczenia, ani w ogólnych warunkach ubezpieczenia wprowadzać odmiennych regulacji w zakresie przedawnienia roszczeń ubezpieczającego czy też uprawnionego w umowie ubezpieczenia. W wypadku ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej roszczenie poszkodowanego do ubezpieczyciela o odszkodowanie lub zadośćuczynienie przedawnia się z upływem terminu przewidzianego dla tego roszczenia w przepisach o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym lub wynikłą z niewykonania bądź nienależytego wykonania zobowiązania. Oznacza to zatem, że ubezpieczyciel będzie zobowiązany do wypłaty odszkodowania aż do momentu upływu okresu przedawnienia właściwego dla reżimu odpowiedzialności ponoszonej przez ubezpieczającego. Przepisy ogólnego prawa cywilnego decydują więc o tym, w jakim terminie roszczenie to ulega przedawnieniu. Mają więc tutaj zastosowanie uregulowania zawarte w art. 442¹ k.c. W wypadku ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej roszczenie poszkodowanego do ubezpieczyciela o odszkodowanie lub zadośćuczynienie przedawnia się z upływem trzech lat od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie zobowiązanej do jej naprawienia, w każdym zaś razie z upływem 10 lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Po czym przytoczył treść § 4 wskazanego przepisu, zgodnie z którym bieg przedawnienia roszczenia o świadczenie do ubezpieczyciela przerywa się także przez zgłoszenie ubezpieczycielowi tego roszczenia lub przez zgłoszenie zdarzenia objętego ubezpieczeniem. Bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia.

Sąd Rejonowy wskazał, iż z akt sprawy wynika, że powódka zgłosiła szkodę w dniu 16 czerwca 2010 r. W dniu 4 sierpnia 2010 r. przedstawiła zaś pozwanemu fakturę za wynajem auta zastępczego na kwotę 8.721,31 zł netto. Decyzją z dnia 6 sierpnia 2010 r. pozwany wypłacił powódce kwotę 4.819,67 zł netto z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu i odmówił wypłaty kwoty 3.901,64 zł. Mając na uwadze 3-letni termin przedawnienia Sąd I instancji stwierdził, iż termin przedawnienia roszczenia o zwrot kosztów za wynajem samochodu liczony od daty odmownej decyzji ubezpieczyciela, upłynął w dniu 6 sierpnia 2013 r.. Zdaniem Sądu Rejonowego najpóźniej przyjąć można jego upływ w dniu 27 września 2013 r., gdyż pismem z dnia 27.09.2010. powódka ponowiła żądanie dopłaty kwoty 3 901,64 zł, z czego wynika, że w tym dniu na pewno miała już wiedzę o treści decyzji zakładu ubezpieczeń.

Sąd Rejonowy wskazał, iż pismem z dnia 27 września 2010 r. (data nadania – 30 września 2010 r. –k. 81 akt szkody) powódka jednocześnie zgłosiła żądanie zapłaty 7000 zł za utratę wartości pojazdu spowodowaną uszkodzeniami. Strona pozwana – pismem z dnia 7 października 2010 r. – podjęła decyzję odmowną odnośnie wypłaty wskazanego wyżej odszkodowania. Z racji na fakt, że w aktach likwidacji szkody brak jest dowodu doręczenia ww. pisma stronie powodowej Sąd I instancji uznał za wiarygodne twierdzenia pozwanego, że doręczenie to zgodnie z obrotem pocztowym nastąpiło najpóźniej w dniu 31 października 2010. W tej sytuacji roszczenie to przedawniło się 31 października 2010 r. Powódka nie kwestionowała doręczenia tego pisma wskazywała jednak na brak dowodu potwierdzającego tę okoliczność. W ocenie Sądu Rejonowego ze sporządzonej przez nią korespondencji wywieść należy, że najpóźniej w dniu sporządzenia pisma tj. 31 maja 2011 r. powzięła wiadomość o decyzji odmawiającej wypłaty odszkodowania. Przyjmując zatem nawet ten późniejszy termin, roszczenie o odszkodowania z tytułu utraty wartości pojazdu przedawniło się najpóźniej w dniu 31.05.2014.

Przechodząc do wykładni treści art. 819 § 4 kc Sąd Rejonowy wskazał, iż bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia. Przy czym termin ten liczyć należy od pierwszej decyzji odmawiającej spełnienia świadczenia. Ponawianie wezwań do zapłaty tych samych roszczeń, chociaż w innej wysokości nie rodzi skutku w postaci kolejnych przerwania biegu przedawnienia. Wskazał, iż art. 819 § 4 k.c. jest przepisem szczególnym regulującym kwestię przerwania i liczenia terminu przedawnienia na nowo. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że czynnością, która w świetle tego przepisu doprowadza od przerwania biegu przedawnienia jest zgłoszenie roszczenia lub zgłoszenie zdarzenia objętego ubezpieczeniem. Są to działania zdecydowanie mniej doniosłe niż te, które skutkują przerwaniem biegu przedawnienia w przepisach ogólnych (art. 123 § 1 kc: czynności przed sądem lub innym organem, uznanie

roszczenia czy wszczęcie mediacji). Ponadto przepis art. 124 § 1 k.c. określa inny skutek przerwania stanowiąc, że „ po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie bowiem na nowo”. Użyte sformułowanie dopuszcza możliwość wielokrotnego przerywania biegu przedawnienia w przeciwieństwie do zapisu art. 819 § 4 kc, w którym brak jest wskazania, z którego można by było wywieść wniosek o wielokrotności przerywania biegu przedawnienia w sposób przewidziany w tym przepisie.

W ocenie Sądu I instancji odmienne, forsowana przez powódkę, rozumienie tego przepisu (wg niej pismo z dnia 31.05.2011. przerwało kolejny raz bieg przedawnienia, który obecnie należało liczyć od decyzji odmownej z dnia 16.06.2011 r.) doprowadziłoby do sytuacji gdy kolejne pisma kierowane do ubezpieczyciela, w których poszkodowany domagałby się zapłaty niewypłaconych w całości odszkodowań, uniemożliwiłyby przedawnienie roszczeń.

Sąd Rejonowy zauważył, iż z przytoczonego przez pozwanego orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25.07.2013. w sprawie V ACa 251/13 wynika, że skutku z art. 819 § 4 kc nie wywołuje decyzja odmawiająca wypłaty wydana w wewnętrznym postępowaniu odwoławczym ubezpieczyciela, a pierwsza decyzja odmowna.

W ocenie Sądu I instancji jednoznaczne jest również stanowisko pozwanego, który odmawiając wypłaty świadczenia w niższej wysokości tym bardziej nie wypłaciłby go w wyższej żądanej później kwocie. Również wypłatę przez pozwanego dodatkowych środków z tytułu najmu pojazdu przyznanych w decyzji z 16.06.2011. zdaniem Sądu Rejonowego należy rozumieć jako nieprawidłowe uznanie powództwa, ale jedynie w zakresie dokonanej wypłaty.

Mając więc na uwadze fakt, że powódka wniosła pozew w dniu 16 czerwca 2011 r. Sąd I instancji uznał, iż roszczenie dotyczące odszkodowania zarówno z tytułu najmu auta zastępczego, utarty wartości pojazdu, na dzień wniesienia pozwu były przedawnione. Bieg terminu przedawnienia dla poszczególnych żądań rozpoczęły bowiem pierwsze decyzje odmowne pozwanego. Podniesiony zatem przez pozwanego zarzut przedawnienia okazał się skuteczny (art. 117 § 2 kc) i skutkowało oddaleniem powództwa. W tej sytuacji również koszty związane z wyceną przeprowadzoną na zlecenie powódki nie stanowią kosztów, których poniesienie było niezbędne w niniejszym procesie. Powyższe uzasadniało też zdaniem Sądu I instancji oddalenie powództwa w tej części.

Końcowo Sąd Rejonowy wskazał, iż wobec stwierdzenia przedawnienia sąd nie oceniał materiału dowodowego w postaci zeznań świadków jako nie mających znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w zakresie przedawnienia.

O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 99 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, przegranego w całości przez powódkę. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalono w oparciu o § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013, Nr 490 tekst jednolity). Do kosztów zastępstwa procesowego należało doliczyć kwotę 17 złotych z tytułu poniesionej przez powódkę opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka zaskarżając go w całości. Zarzuciła mu:

1) obrazę prawa materialnego, w szczególności art. 819 § 4 k.c. oraz art. 117 § 2 k.c., polegającą na wyrażeniu błędnej wykładni dotyczącej określenia sposobu obliczenia biegu terminu przedawnienia roszczenia o świadczenie do ubezpieczyciela według art. 819 § 4 k.c. wobec przyjęcia, że termin ten liczyć należy w każdym przypadku od pierwszej decyzji odmawiającej spełnienia świadczenia, zaś kolejne zgłaszanie roszczeń nie powoduje wielokrotnego przerwania biegu przedawnienia, co doprowadziło do nieprawidłowego zastosowania art. 117 § 2 k.c. i zwolnienia pozwanego z odpowiedzialności i obowiązku zaspokojenia roszczenia zgłoszonego przez powódkę o zapłatę odszkodowania zgłoszonego w niniejszej sprawie;

2) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia i skutkowało nieważnością postępowania z przyczyn wskazanych w art. 379 pkt 5 k.p.c., a mianowicie art. 217 § 1 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 235 § 1 k.p.c., art. 278 § 1 k.p.c.

wobec pozbawienia powódki możliwości przeprowadzenia dowodów zgłoszonych na poparcie roszczeń pozwu, a także braku wszechstronnego rozważenia zebranego materiału wynikającego z pominięcia w ocenie zeznań świadków przesłuchanych na okoliczność zgłoszonego przez powódkę roszczenia, jak też dowodów z dokumentów wskazanych na okoliczność, że powódka dokonała czynności przerywających w myśl art. 819 § 4 k.c. bieg przedawnienia roszczenia o świadczenie wobec pozwanego ubezpieczyciela poprzez zgłoszenie nowych roszczeń oraz na okoliczność zdarzeń powodujących rozpoczęcie na nowo biegu przedawnienia w postaci otrzymanego od pozwanego ubezpieczyciela dnia 16 czerwca 2011 roku o przyznaniu częściowego świadczenia w postaci dopłaty odszkodowania za wynajem samochodu zastępczego i odmowy wypłaty odszkodowania za utratę wartości rynkowej samochodu oraz pokrycia kosztów ekspertyzy zleconej przez powódkę celem określenia utraty wartości rynkowej samochodu na uszkodzonego na skutek kolizji, za sprawcę której ponosi odpowiedzialność pozwany ubezpieczyciel.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki dochodzonej pozewm kwoty wraz z odsetkami za zwłokę oraz kosztów postępowania, bądź też uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd pierwszej instancji wraz z orzeczeniem o kosztach.

Pozwany (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji poczynił w przedmiotowej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które doprowadziły do trafnego wniosku uznającego za zasadne twierdzenia pozwanego dotyczące przedawnienia roszczeń dochodzonych przez powódkę.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji nie naruszył przepisu art. 819 § 4 k.c..

Zgodnie z treścią art. 819 § 4 zd. 2 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu bądź odmowie świadczenia.

Należy mieć na względzie, iż racjonalnie działający ustawodawca stanowiąc, że bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo skutek ten wiązał z następstwem określonego w czasie zdarzenia, a mianowicie z dniem otrzymania na piśmie oświadczenia ubezpieczyciela o odmowie lub przyznaniu świadczenia. Użycie przez ustawodawcę liczby pojedynczej co do „odmowy świadczenia” wskazuje na to, że przy początku biegu przedawnienia na nowo należałoby uwzględnić datę otrzymania pierwszego pisma ubezpieczyciela. Wskazana regulacja jest regulacją szczególną w stosunku do określonej w § 1 art. 124 k.c. co nakazuje jej wykładnię ścisłą również w tym aspekcie, że regulacja § 4 art. 819 k.c. dotyczy tylko pierwszego oświadczenia na piśmie ubezpieczyciela doręczonego zgłaszającemu roszczenie lub zdarzenie co do zasadności zgłoszonego roszczenia. Oznacza to, że ponawianie wezwań do zapłaty tych samych roszczeń, odnośnie których wypowiedział się ubezpieczyciel nie rodzi skutku w postaci kolejnych przerwania biegu przedawnienia. Przyjęcie odmiennej oceny, że każde kolejne pismo kierowane do ubezpieczyciela ponawiające żądanie wcześniej niewypłaconych należności przerywałoby bieg przedawnienia uniemożliwiałoby przedawnienie roszczeń (oczywiście pod warunkiem, że nie zawierałoby żądania nowego roszczenia).

Podobne stanowisko zajął Rzecznik Ubezpieczonych stwierdzając, że datę od której przedawnienie rozpoczyna bieg na nowo jest udzielenie przez zakład ubezpieczeń pierwszej odpowiedzi, a kolejne odwołania, ani kolejne odpowiedzi zakładu ubezpieczeń na te odwołania nie mają już żadnego wpływu na bieg terminu przedawnienia.

Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy, biorąc pod uwagę powyższe, stwierdzić należy, iż skoro powódka zgłosiła żądanie zapłaty za wynajem auta zastępczego i decyzję w tym zakresie pozwany podjął w dniu 6 sierpnia 2010 roku, to termin przedawnienia tego roszczenia upłynął z dniem 6 sierpnia 2013 roku. Najpóźniej zaś, jak słusznie przyjął Sąd Rejonowy w dniu 27 września 2013 roku, gdyż pismem z tej daty skierowanym do pozwanego powódka ponowiła żądanie brakującej kwoty wynikającej z decyzji odmownej. Zdaniem Sądu Okręgowego powyższego nie zmienia fakt późniejszego wydania decyzji z dnia 16 czerwca 2011 roku o przyznaniu dopłaty odszkodowania z tytułu kosztów najmu auta zastępczego w kwocie 2.065,59 złotych.

Przechodząc do kolejnego roszczenia wskazać należy, iż powódka zgłosiła pismem z dnia 27 września 2010 roku żądanie zapłaty za utratę wartości pojazdu spowodowaną jego uszkodzeniami. Pozwany w dniu 7 października 2010 roku podjął decyzję odmowną. Z uwagi na fakt, że w aktach likwidacji szkody brak jest dowodu doręczenia tej decyzji powódce należało uznać twierdzenia pozwanego, że doręczenie to zgodnie z obrotem pocztowym nastąpiło najpóźniej 31 października 2010 roku co oznaczałoby, że termin przedawnienia tego roszczenia upłynął z dniem 31 października 2013 roku. Powódka nie kwestionowała doręczenia tego pisma wskazując jednak na brak dowodu potwierdzającego tę okoliczność. Ze sporządzonej przez nią korespondencji wywieść można, że najpóźniej w dniu sporządzenia pisma 31 maja 2011 roku powzięła powódka wiadomość o odmownej decyzji wypłaty odszkodowania z tytułu utraty wartości pojazdu. W tej sytuacji słusznie przyjął Sąd I instancji, że najpóźniej roszczenie to przedawniło się w dniu 31 maja 2014 roku, w tej bowiem dacie powódka powzięła wiadomość o decyzji odmawiającej wypłaty odszkodowania z tytułu utraty wartości pojazdu. Powyższe odnosi się również do roszczenia o zapłatę kwoty 120,33 złotych dotyczącej kosztów rzeczoznawcy, jako związanych z roszczeniem dochodzonym za utratę wartości pojazdu.

Na marginesie należy wskazać, iż w § 4 art. 819 k.c. ustawodawca użył słowa „także” odnośnie zdarzeń przerywających bieg przedawnienia. Oznacza to, że brak było przeszkód do wystąpienia przez powódkę na drogę sądową chociażby z wnioskiem o zawezwanie do próby ugodowej, co niewątpliwie skutkowało by przerwaniem biegu przedawnienia.

Mając na względzie powyższe, stwierdzić należy, iż Sąd I instancji nie naruszył przepisu art. 117 § 2 k.c.. W konsekwencji wobec właściwego stwierdzenia nastąpienia przedawnienia dochodzonych roszczeń, należy wskazać, iż Sąd Rejonowy nie naruszył również przepisów postępowania zarzucanych mu w apelacji. Uwzględnienie zarzutu przedawnienia przez Sąd I instancji, jak się okazało prawidłowe, usuwa bowiem obowiązek rozpatrzenia merytorycznego istoty sporu. Co w konsekwencji spowodowało po stronie Sądu Rejonowego brak obowiązku oceny materiału dowodowego w postaci zeznań świadków jako nie mających znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w zakresie przedawnienia roszczeń powódki.

Z powyższych względów apelacja jako bezzasadna podlegała na mocy art. 385 k.p.c. oddaleniu.

O kosztach procesu za instancję odwoławczą orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 490), zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.